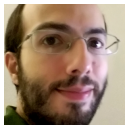
Foscor blanca

Per JoanM el ds., 11/01/2020 - 21:00

Obres els ulls... i ho veus tot blanc. Gires el cap a dreta, a esquerra... tot és blanc. Et mires les mans, les cames, i encara les veus, però tot al teu voltant és blanc i borrós, com si estiguessis dins una cambra de gas.

La boira és com aquella foscor blanca que pel seu color no sol atemorir, però que pot causar catàstrofes: accidents de trànsit, desorientació,... Pinta el paisatge de melancolia, i com la foscor encoratja tot aquell que vol amagar les seves accions.

Si aixeques la vista i busques el Sol, amb sort podràs arribar a distingir, finalment, unes traces de bola de foc dispersa, perquè tots els rajos reboten en les gotetes d'aigua i dispersen la imatge fins a deixar-la tota borrosa.

En l'esperit ens passa quelcom semblant. Hi ha "condicions atmosfèriques" que provoquen boira interior, una mena de foscor blanca on allò que decidim sembla bo, sembla blanc, però en realitat és tot confusió, ens desorienta, i xoquem, com en un accident de trànsit... hem perdut la direcció del Sol. De fet, segueix brillant, darrera la boira, però les condicions amb què ens trobem no faciliten veure'l. En l'espiritualitat ignasiana s'anomena "mal esperit sota capa de bé", és a dir, una mala direcció que semblava bona perquè tenia un "color" agradable, blanc, una llum com la del Sol. Els qui estan avesats a la boira solen tenir recursos davant d'ella. Un entrenament per orientar-se, unes eines a fer servir... quins recursos tinc jo davant d'ella? Déu nostre, que la foscor blanca no ens enlluerni ni aparti de Tu, dona'ns recursos i referents per descobrir la millor ruta.